

Ziua Ispășirii

Textul de memorat: „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-Și ține mânia pe vecie, ci îi place îndurarea! El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre și va arunca în fundul mării toate păcatele lor.” (Mica 7:18.19)

Ziua Ispășirii (în evreiește, *Yom Kippur*) este, după cum se arată în Leviticul 16, cel mai solemn ritual din Vechiul Testament. Ea este descrisă în mod deliberat în inima cărții Leviticul, carte care, la rândul ei, se află în centrul celor cinci cărți ale lui Moise, fapt care subliniază sfințenia deosebită a acestui ritual. Fiind denumită „o zi de Sabat, o zi de odihnă” sau, în alte versiuni, „Sabatul Sabatelor” (Leviticul 16:31), ea impunea încetarea oricărui fel de muncă, lucru unic între sărbătorile anuale israelite. În felul acesta, Ziua Ispășirii este încadrată în conceptul de Sabat – un timp de odihnă în lucrarea îndeplinită pentru noi de Dumnezeu, în calitate de Creator și Răscumpărător.

Săptămâna aceasta, vom studia ritualurile care se desfășurau în Ziua Ispășirii în sanctuarul pământesc și ne vom opri în mod special asupra ritualurilor cu cei doi țapi, ritualuri care ne vor ajuta să înțelegem mai bine adevăruri profunde legate de mântuire și de eradicarea finală a păcatului.

Curățirea anuală

1. Pentru ce se făcea ispășire în Ziua Ispășirii? Leviticul 16:16,30.

De-a lungul unui an, erau transferate asupra sanctuarului tot felul de păcate și de necurății rituale. Ziua Ispășirii era momentul îndepărtării lor. Ritualul era format din trei părți principale:

(1) Preotul aducea o jertfă de ispășire pentru el însuși. Marele-preot aducea un vițel ca jertfă pentru păcatele sale, asigurându-se, astfel, că era curat înainte de a intra în sanctuar și de a îndeplini ritualul de curățire a acestuia.

(2) Aducerea ca jertfă de ispășire a țapului „pentru Domnul” (Leviticul 16:8). În decursul anului, jertfele pentru ispășire (curățire) „aduceau” toate păcatele israeliților în sanctuar. În Ziua Ispășirii, toate aceste păcate erau îndepărtate din sanctuar prin intermediul sângelui țapului „pentru Domnul”.

(3) Ritualul de eliminare a păcatului prin țapul pentru Azazel. Dumnezeu dorea să scoată păcatele afară din sanctuar și din tabăra poporului Său. În acest scop, cel de-al doilea țap era trimis în pustie.

2. Ce se făcea cu țapul pentru Azazel și ce simboliza acest lucru? Leviticul 16:15.

În cazul țapului pentru Domnul, nu avea loc o mărturisire a păcatului și nici punerea mâinilor, deci sângele acestei jertfe nu purta păcatul, el nu întina, ci, dimpotrivă, curăța. Rezultatul este descris în versetele 16 și 20. Marele-preot făcea ispășire cu sângele țapului pentru Domnul, curățind întregul sanctuar și, totodată, poporul, astfel încât, în momentul în care sanctuarul era curățit de păcatele poporului, poporul însuși era curățit de aceste păcate. Prin urmare, Ziua Ispășirii era o zi unică, deoarece numai atunci devenea curat și poporul, și era curat și sanctuarul.

De asemenea, merită subliniată ideea că Ziua Ispășirii constituia faza a doua a ispășirii. Prima fază se derula pe parcursul anului și era perioada în care israeliții primeau iertare. Păcatele lor nu erau șterse ci erau încredințate lui Dumnezeu Însuși, care promisese să Se ocupe de ele. În schimb, a doua fază nu mai avea în vedere iertarea, întrucât poporul era deja iertat. De altfel, verbul „a ierta” nu mai apare deloc în Leviticul 16 sau în Leviticul 23:27-32. Aceasta ne arată că planul de mântuire nu urmărește

în mod exclusiv iertarea păcatelor, idee care capătă și mai mult sens atunci când este privită în contextul mai larg al mării lupte.

Mai mult decât iertare

3. Care era principala misiune a marelui-preot în Ziua Ispășirii? Leviticul 16:32-34.

Rolul principal al marelui-preot era acela de reprezentant al păcătosului înaintea lui Dumnezeu. În ceea ce privește sanctuarul, el gestiona sistemul și îndeplinea diferitele ritualuri de aducere a jertfelor și a darurilor (Evrei 8:3). Însă, cu ocazia Zilei Ispășirii, el avea o misiune uriașă: el îndeplinea aproape toate ritualurile, cu excepția ducerii în pustie a țapului pentru Azazel (el era totuși cel care dădea porunca de trimitere a țapului).

În această zi, marele-preot devenea un exemplu viu al lui Hristos. După cum atenția poporului lui Dumnezeu de la data aceea era îndreptată spre marele-preot, tot la fel, astăzi, privirile noastre sunt ațintite numai asupra Domnului Isus. După cum lucrarea marelui-preot de pe pământ îi aducea poporului curățire de păcat, tot la fel lucrarea Domnului Isus din sanctuarul ceresc ne aduce nouă curățire de păcat (Romani 8:34; 1 Ioan 1:9). După cum unica speranță a poporului de odinioară era legată de marele-preot, tot la fel speranța noastră este doar Hristos.

„Sângele lui Hristos, care era menit să-l elibereze pe păcătosul pocăit de condamnarea Legii, nu avea să șteargă păcatul; acesta avea să rămână scris în sanctuar până la ispășirea finală; tot astfel, în simbol, sângele jertfei pentru păcat îndepărta păcatul de la cel pocăit, dar rămânea în sanctuar până la Ziua Ispășirii.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 357

Potrivit cu Leviticul 16:16-20, marele-preot trebuia să intre în Sfânta Sfintelor și să o curețe de necurățiile rituale, de nelegiuiri și de păcate. El transfera toate fărădelegile, toate neleguirile și toate păcatele lui Israel asupra țapului viu, apoi le trimitea în pustie prin acest țap. În acest mod, toată vina poporului dispărea. Așadar, unicul scop al Zilei Ispășirii era curățirea de păcat, și nu iertarea. În această zi, nu era necesar ca Dumnezeu să acorde iertare, fiindcă El iertase deja păcatele.

Cum ne putem forma bunul obicei de a ne bizui cu totul numai pe meritele Domnului Hristos atunci când punem la lucru toată capacitatea cu care ne-a înzestrat Dumnezeu de a îndepărta păcatul de la noi?

Azazel

4. Citește Leviticul 16:20-22. Ce se întâmplă cu țapul cel viu?

Ritualul cu țapul cel viu nu era practic un ritual de aducere a unei jertfe. Mai întâi, se hotăra prin tragere la sorți care dintre cei doi țapi era pentru Yahweh și care era pentru Azazel. În timp ce țapul pentru Domnul urma să fie adus ca jertfă de ispășire (vers. 9, 15), țapul pentru Azazel mai este numit și „țapul cel viu”, deoarece nu era înjunghiat, probabil tocmai pentru a transmite ideea că ritualul nu însemna aducerea unei jertfe. De asemenea, țapul cel viu intra în acțiune numai după ce marele-preot termina de făcut ispășirea pentru întregul sanctuar (vers. 20). Ideea aceasta nu poate fi subliniată îndeajuns: ritualul cu țapul cel viu nu avea nimic de-a face cu curățirea efectivă a sanctuarului sau a poporului, fiindcă acestea fuseseră deja curățite.

Dar cine sau ce este acest Azazel? Interpreții iudaici timpurii îl identificau pe Azazel ca fiind primul înger care a păcătuț și autorul principal al păcatului și, mai mult chiar, conducătorul îngerilor răi. Noi îl recunoaștem astăzi ca fiind simbolul lui Lucifer.

Ritualul cu țapul cel viu era o ceremonie de eliminare finală a păcatului. Păcatul era așezat asupra celui care îl inventase și era apoi ținut pentru totdeauna la distanță de popor. „Ispășirea” făcută prin intermediul acestuia avea în vedere pedeapsa (Leviticul 16:10), asupra acestui țap era transferată răspunderea finală pentru păcat.

Niciodată și în niciun fel Satana nu poartă păcatul pentru noi în calitate de înlocuitor al nostru. Numai Isus a făcut acest lucru și este o blasfemie să credem că Satana ar avea vreun rol de îndeplinit în procesul mântuirii noastre.

Ritualul cu șapalul cel viu are unele puncte comune cu legea martorului mincinos (Deuteronomul 19:16-21). Acuzatorul și învinuitul se înfățișează înaintea Domnului, reprezentat de preoți și de judecători; se face anchetă și dacă se dovedește că acuzatorul este un martor mincinos, el primește pedeapsa pe care o ceruse pentru celălalt (vezi cazul lui Haman care ridicase o spânzurătoare pentru Mardoheu).

Mulțumește-I din nou lui Dumnezeu pentru iertare, pentru îndurarea Sa și pentru că a promis să nu-și mai aducă aminte de păcatul tău (Ieremia 31:34). Ce putem face ca să uităm și noi păcatele de care am fost iertați? Este important? De ce?

În Ziua Ispășirii

„În felul acesta, prin slujbele de la cortul întâlnirii și de la templul care i-a luat locul mai târziu, poporul era învățat zilnic despre marile adevăruri referitoare la moartea și slujirea Domnului Hristos și, o dată pe an, mintea tuturor era îndreptată spre evenimentele de încheiere a mării controversate dintre Hristos și Satana, spre curățirea finală a universului de păcat și de păcătoși.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 358

5. Ce trebuiau să facă israeliții în Ziua Ispășirii? Care este echivalentul pentru noi, cei care trăim astăzi în adevărata Zi a Ispășirii? Leviticul 16:29-31; 23:27-32.

Cel care nu respecta instrucțiunile primite de Moise trebuia să fie omorât (Leviticul 23:29,30). De aceea, Ziua Ispășirii era o ocazie în care se decidea viața sau moartea fiecăruia și în care se aștepta din partea credinciosului dovada de loialitate totală față de Dumnezeu.

Să ne gândim, de exemplu, că un om oarecare nu lua în serios Ziua Ispășirii, cu toate că își mărturisise toate păcatele pe parcursul anului. Ce demonstra el prin atitudinea sa de dispreț față de ceea ce Domnul intenționa să ilustreze în această zi? Demonstra că nu Îi era loial lui Dumnezeu.

Aceasta înseamnă că un om care mărturisește că are credință în Dumnezeu poate totuși să-și piardă mântuirea. Ca adventiști de ziua a șaptea noi nu credem în doctrina „odată mântuit, mântuit pentru totdeauna”, pentru că ea nu se găsește în Scriptură. Noi credem că avem mântuirea prin Hristos atâta timp cât trăim prin credință și ne predăm Lui, cerând puterea Sa pentru a birui ispitele și iertarea Sa atunci când cădem.

6. Citește Matei 18:23-35. Ce învățătură putem desprinde din această parabolă impresionantă?

Ziua Ispășirii din viața lui Isaia

În viziunea din Isaia 6:1-6, profetul Îl vede pe Împăratul cerului stând în templu pe un tron „foarte înalt”. Avem aici o scenă a judecății, anunțată deja în capitolul 5:16. Profetul are ocazia de a-L privi pe adevăratul Împărat, care este identificat în Evanghelia după Ioan ca fiind Isus Hristos (Ioan 12:41).

Deși era profetul lui Dumnezeu și îi chema pe alții la pocăință, Isaia a înțeles că nu putea să stea în prezența Divinității. În fața sfințeniei și a slavei lui Dumnezeu, el și-a văzut propria păcătoșenie și a văzut, totodată, și necurăția poporului. Sfințenia nu este compatibilă cu păcatul. La fel ca Isaia, trebuie să înțelegem că, dacă ne bazăm pe noi înșine, nu putem să rămânem în picioare la judecată. Singura noastră speranță este posibilitatea de a avea un Înlocuitor.

7. Ce aluzii la Ziua Ispășirii putem găsi în Isaia 6:1-6?

Isaia are o experiență personală a Zilei Ispășirii. Templul plin de fum, împreună cu altarul, judecata și ispășirea pentru păcat și necurăție ne trimit cu gândul la Ziua Ispășirii. În rolul de preot este un

serafim (literal, „Cel ca o flacăra de foc”) care ia un cărbune de pe altar (unde se afla, probabil, o jertfă) ca să facă ispășire pentru păcatul profetului.

Avem aici o ilustrare sugestivă pentru curățirea de păcat care devine posibilă prin jertfa Domnului Isus și prin slujirea Sa preoțească. Isaia și-a dat seama că era vorba despre un ritual de curățire și a așteptat liniștit ca buzele să-i fie atinse de cărbune. Apoi, a fost anunțat că, prin această atingere, „nelegiuirea [lui] este îndepărtată și păcatul [lui] este ispășit” (Isaia 6:7). Forma verbelor din acest verset (diateza pasivă) ne arată că iertarea este oferită de Cel care stă pe scaunul de domnie. Așadar, Judecătorul îndeplinește, în același timp, și rolul de Mântuitor.

Lucrarea lui Dumnezeu de curățire ne conduce de la frică (exprimată de Isaia prin cuvintele „Vai de mine!”) la curaj („Iată-mă, trimite-mă!”). Cunoașterea lucrării care se desfășoară în cer în Ziua Ispășirii ne pregătește pentru misiune, întrucât cunoașterea adevărată ne oferă convingere și încredere. Noi știm că la judecată avem un Înlocuitor, pe Isus Hristos, și că neprihănirea Sa (simbolizată de sângele Său) ne face în stare să rămânem în picioare, fără teamă de condamnare (Romani 8:1). Recunoștința este motivația plecării în misiune. Păcătoșii achitați sunt cei mai buni ambadori ai cerului (2 Corinteni 5:18-20), deoarece ei știu din ce i-a scos Dumnezeu.

Studiu suplimentar

„Acum are loc evenimentul prefigurat în ultimul serviciu solemn din cadrul Zilei Ispășirii. Când ceremonia din Locul Preasfânt se încheia și păcatele lui Israel erau îndepărtate din Sanctuar în virtutea sângelui jertfei pentru păcat, era adus viu înaintea Domnului țapul ispășitor. Marele preot mărturisea asupra lui, în fața adunării, «toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei»; acestea erau puse pe capul țapului de trimis (Leviticul 16:26). În același fel, după ce se va încheia ispășirea din sanctuarul ceresc, în prezența lui Dumnezeu, a îngerilor cerești și a mulțimii celor răscumpărați, păcatele copiilor lui Dumnezeu vor fi puse asupra lui Satana; el va fi declarat vinovat de toate păcatele pe care i-a provocat să le comită.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 658

Întrebări pentru discuție

1. De ce este incompletă cunoașterea planului de mântuire dacă nu se ia în considerare sau dacă se diminuează importanța lucrării Domnului Hristos ca Mare-Preot al nostru? Ce ne învață sanctuarul despre importanța lucrării de mijlocire pentru planul de mântuire? Ce ne spune despre importanța acestei lucrări cartea Evrei (o carte dedicată în mare parte lucrării lui Hristos din sanctuarul ceresc)?
2. S-a afirmat că activitatea desfășurată de Domnul Hristos de la moartea Sa și până la intrarea Sa în sanctuarul ceresc este o parte a planului prin care Dumnezeu Și-a propus să rezolve problema păcatului și, totodată, să răspundă tuturor acuzațiile legate de dreptatea, corectitudinea și dragostea Sa. Meditează la implicațiile acestui adevăr, așezându-l în cadrul mai larg al marii lupte și al marilor mize puse în joc de tragedia păcatului.
3. Multor adventiști de ziua a șaptea le-a fost prezentat subiectul Zilei Ispășirii într-un mod greșit, care i-a lipsit de bucuria mântuirii. Ei nu au reușit să înțeleagă care este scopul real al acestei ceremonii. Gândește-te la cuvântul „ispășire”. Ce înseamnă el? Cum este realizată ispășirea? Cine o realizează? Cum se procedează? În ce mod ne ajută răspunsurile la aceste întrebări să înțelegem că vestea despre Ziua Ispășirii este o veste bună?